

YVONNE EHN

*Syyslepoa ja metsäkylpyjä
Kaneliluodolla*

Yvonne Ehn

Syyslepoa ja
metsäkylpyjä
Kaneliluodolla

Suomentanut Saga Egmont

SAGA Egmont

Syyslepoa ja metsäkylpyjä Kaneliluodolla

Translated by Saga Egmont

Cover image: Shutterstock

Original title: *Höstvila och skogsbad på Kanelholmen*

Original language: Swedish

Copyright ©2023, 2024 Yvonne Ehn and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727217116

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Isälle

Vaikka emme koskaan ehtineetkään tavata ennen kuin sinut
vietiin meiltä, olet ikuisesti sydämessäni

Luku 1

Angelika seisoj samppanjanvärinen muovitasku kädessään ja katseli ympärilleen. Mihin hän oli laittanut toisen kansion? Sen, jossa oli identtinen asumisoikeusasunnon kauppakirja. Myyjällä ja ostajalla olisi kummallakin oma kappaleensa.

Oliko hän tulostanut vain yhden kauppakirjan? Ei kai hän olisi voinut niin tehdä? Hän oli niin järjestelmällinen ja huolellinen.

Angelika kierteli ympäriinsä pienessä liikehuoneistossaan Aarreluodon kylällä. Hänen sydämensä syke kiihtyi. Hän tarkisti arkiston, pöytälaatikon ja kaikki avoimet pinnat. Ei kansiota.

Mitä hän tekisi? Myyjä ja ostaja saapuisivat pian. Hän ei ehtisi tulostaa uusia sivuja. Nippu koostui aivan liian monesta erilaisesta asiakirjasta. Hänen oli yksinkertaisesti kopioitava se, joka hänellä oli kädessään. Hän olisi toivonut, että asiakirjat olisivat tulostettuja eivätkä kopioituja. Se näytti paremmalta, ja se oli hänelle tärkeää. Mutta aika oli tiukoilla eikä hänellä ollut vaihtoehtoja.

Hän oli nopeasti kopiokoneen luona. Hän taivutteli niitit pois ja laski paperinipun koneen päällä olevaan lokeroon. Hänen sormensa jäivät häilymään näytön ylle. Mitä nyt pitikään tehdä? Hän yritti kuumeisesti saada ajatuksensa toimimaan. Mutta hänen päänsä tuntui olevan lukossa. Hikipisarat alkoivat valua hänen selkärankaansa pitkin.

Mutta tietenkin. Paina vain vihreää nappia. Miten voi unohtaa jotain niin yksinkertaista?

Kun hän seisoj kaksj identtistj muovitaskua kädessj, samalla hetkellä myyjj ja ostaja astuivatkin ovesta sisj. Sitten Angelika ikj kuu siirtyi autopilotille. Kansiot, joihi kaikki muut tiedot oli jo laitettu valmiiksi, odottivat pöydjllj pullavadin, kahvikuppien ja termoksen vieressj. Seurue rupatteli hieman ja istuutui pöytj. Sopimukset allekirjoitettiin ja kahvia juotiin.

Hetken kuluttua Angelika palasi kopiokoneen jre. Hän kopioi allekirjoitetun sopimuksen, yhden kiinteistönvälitystoimistolle ja yhden asumisoikeusyhtiölle.

Hän ei myynyt usein asumisoikeusasuntoja. Useimmiten hän välitti mökkej Kaneliluodolla ja Aarreluodolla Tukholman ulkosaaristossa. Joskus tuli kuitenkin vastaan kerrostaloasuntoja.

Asunto, joka nyt vaihtoi omistajaa, sijaitsi varakkaan perheen entisen kesjäsunnan yläkerrassa. Rakennus oli muutettu viideksi huoneistoksi, joilla oli oma yhdistys. Asunto, joka nyt oli vaihtanut omistajaa, oli vinokattoinen kaksio aivan ylimmässj kerroksessa. Viehättävämpj asuinpaikkaa sai etsij.

Hetkej myöhemmin hän lukitsi kiinteistönvälitystoimiston oven, sujautti avaimen elegantin käsilaukkunsa ulkotaskuun ja lähti kävelemj kotia kohti. Lokakuuhun oli enj pari viikkoa, ja

matalapaine oli jo asettunut maan ylle. Tälle päivälle tarjottiin kiitettävästi sekä sadetta että tuulta. Angelika käänsi beigen trenssitakkinsa kauluksen ylös. Hän käveli soratietä pitkin hartiat korvissa ja vartalo eteenpäin kallistuneena.

Yleensä hän oli innoissaan luovutettuaan avaimet nuorelle pariskunnalle, joka oli juuri ostanut ensimmäisen yhteisen asuntonsa. Mutta vaikka hän kuinka yritti, hän ei pystynyt saamaan tunteistaan kiinni. Hän aisti vain nakertavaa stressiä.

Saaristoasuntojen myynnin kiireisin aika oli keväällä, mutta tänä vuonna kiire oli jatkunut koko kesän. Tietysti myynti oli hidastunut syyskuussa, mutta silti Angelikan pulssi oli yhä korkealla.

Hän ei käsittänyt, miksi.

Hänen aivonsa ymmärsivät, että hänellä ei ollut mitään syytä tuntea paineita, mutta hänen kehonsa ikään kuin juoksi kilpaa aivan itsekseen.

Huomaamatta sitä lainkaan itse hän ohitti Aarreluodon kyläkahvilan, jatkoi tietä pitkin ja kääntyi oikealle ränsistyneen punamultaisen ladon jälkeen. Kun hän mutkan jälkeen pysähtyi, hän tunsu, kuinka hänen vartalonsa alkoi täristää.

Hän yritti ajatella, mutta ei saanut tartuttua kiinni yhteenkään ajatukseen. Oli kuin ne olisivat kadonneet tyhjyyteen. Lentäneet pois syystuulen mukana.

Mieli tyhjänä hän vajosi maahan ja nojasi selkensä ränsistyneeseen aitaan. Pelko hiipi hänen jalkojaan pitkin.

Mitä oikein tapahtui? Minne hän oli matkalla? Töihin vai töistä kotiin? Oliko nyt aamu vai ilta?

Hän ei tiennyt.

Miten se oli edes mahdollista?

Mekaanisesti hän otti puhelimensa käsilaukustaan. Sitten hän tuijotti näyttöä.

Miten se oikein avattiin?

Tottunein ottein hän pyyhkäisi sormellaan ylöspäin näytöllä. Puhelin pyysi häntä syöttämään salasanan. Ilmeisesti hänen piti näppäillä kuusi numeroa.

Hänen kätensä tärisi.

Mikä hänen numeroyhdistelmänsä oli?

Tyhjyys täytti hitaasti hänen päänsä.

Kun hän tajusi, ettei hänellä ollut aavistustakaan, mitä numeroita hänen piti painaa, ensimmäiset kyynleet valuivat hänen poskiaan pitkin.

Mitä oikein tapahtui?

Samalla hetkellä puhelin alkoi soida. Angelika pyyhkäisi ohjeen mukaan sormellaan oikealle.

"Angelika", hän sanoi.

"Niin, hei, minä tässä."

"Mitä?"

Muutaman sekunnin ajan vallitsi hiljaisuus.

"Mutta minä täällä, Robin."

Hänen veljensä. Tietenkin. Helpotus päästi toiset kyynleet.

"Robin."

Hänen äänensä oli vain kuiskaus.

"Mutta herranjestas, onko jotain tapahtunut? Luulin, että sinulla oli juuri sopimuksen allekirjoittaminen. Ajattelin, että voisimme juhlia. Eikö se mennyt hyvin? Oletko surullinen?"

"Mm."

"Mutta mitä oikein on tapahtunut? Missä sinä olet?"

Hän pystyi aistimaan huolen Robinin muuttuneesta äänensävyistä.

"En tiedä."

"Miten niin et tiedä? Angelika, sinä pelotat minua. Missä sinä olet?"

Angelika katseli ympärilleen. Kun hän näki maalatut veneet, joihin oli istutettu kukkia ja jotka oli aseteltu säännöllisin välimatkoin, hän tajusi olevansa kadulla Aarreluodon kylässä. Se rauhoitti häntä jonkin verran.

"Olen kadulla. Vanhan ladon luona."

"Täydellistä. Pysy siellä. Tulen saman tien."

"Kiitos", hän sai henkäistyä, mutta Robin oli jo katkaissut puhelun.

Angelika antoi kätensä pudota märälle nurmikolle. Kännykkä oli yhä hänen kädessään. Heti kun hän nojasi päänsä aitaan vasten, hänen aivonsa täyttyivät ajatuksista.

Hän oli tehnyt kovasti töitä Aarreluodon kiinteistönvälitystoimistossa ensimmäisestä päivästä lähtien. Hän oli halunnut näyttää kyntensä. Saada omistaja Kerstinin ymmärtämään, että häneen voitiin luottaa.

Hänen unelmansa oli ollut ottaa yritys jonain päivänä haltuunsa, ja hän oli taistellut kovasti sen eteen. Kymmenen vuoden ajan hän oli ottanut vastaan jokaisen toimeksiannon ja laittanut jatkuvasti rahaa sivuun. Kun Kerstin oli sitten päättänyt jäädä eläkkeelle, Angelika oli ollut valmis ostamaan yrityksen. Kuinka ylpeä hän olikaan ollut allekirjoittaessaan kauppakirjan vasta kolmekymmentäviisivuotiaana.

Siihtä oli kymmenen vuotta.

Mutta menestyksellä oli ollut hintansa. Eikä hän tarkoittanut rahaa.

Nyt, kun kesävieraat olivat lähteneet talven ajaksi kotiin ja turistit olivat lakanneet tulemast, kadulla ei ollut juuri ruuhkaa.

Yksikään auto tai ihminen ei kulkenut ohi, kun hän istui hiljaisessa sateessa.

Hänen oli odotettava Robinia. Robin löytäisi hänet. Hän tiesi sen.

Pitkät sääret vatsaa vasten vedettyinä Angelika nojasi leukaansa polviin. Hän sulki silmänsä. Yritti hengittää rauhallisesti. Eksyä ajatuksiinsa. Rauhoittaa sykettä, joka jyskytti hänen korvissaan.

Hän ei tiennyt, kuinka kauan hän istui siinä niin. Ehkä muutaman minuutin. Ehkä varttitunnin.

Mutta sitten hän tunsu käden olkapäällään. Kun hän avasi silmänsä, hän kohtasi Robinin huolestuneen katseen.

"Tule", Robin sanoi ja ojensi kätensä. Hänen äänensä oli täynnä huolta. "Olet ihan märkä. Tulet vielä sairaaksi."

Angelika ei ollut huomannut, että sade oli viilentänyt hänet luita ja ytimiä myöten. Mutta nyt hänellä oli niin kylmä, että hän vapisi. Hän antoi veljensä tukevan otteen nostaa itsensä ylös.

"Kiitos."

"Älä unohda puhelintasi."

Robin nyökkäsi kohti ruohoa. Angelika tarttui märkään puhelimeen.

"Hajotinko sen?" hän kysyi heikolla äänellään.

Hänen koko elämänsä oli sisällytetty tuohon litteään teknologiseen kapistukseen.

"Ei mitään hätää. Laitamme sen riisikulhoon, kun pääsemme kotiini, ja olen varma, että kaikki järjestyy."

"Riisi?"

Angelika naurahti. Robin, hänen ikioma MacGyverinsa.

"Tässä, anna se minulle, niin laitetaan se ensin pois päältä."

Robinin vieressä oli hänen moottoripyöränsä. Angelika oli yllättynyt, ettei ollut huomannut Robinin tulleen sillä ajaen. Tyypillinen pärinä yleensä varoitti häntä etukäteen jo kaukaa.

Hän hyppäsi moottoripyörän selkään ja kietoi kätensä Robinin vyötärön ympärille. Silmät kiinni hän seurasi saaren hiekkateiden loivia mutkia. Hän antoi Robinin pitää itsestään huolta.

Syvästä hengityksestä huolimatta hänen sydämensä laukkasi edelleen. Hän halusi niin kovasti, että se loppuisi. Mutta vaikka hän kuinka yritti, hän ei saanut sitä tapahtumaan.

Luku 2

Angelika heräsi hikisenä. Hän potkaisi peiton pois ja avasi vastahakoisesti silmänsä. Takkatuli rätisi kotoisasti vuodesohvan jalkopäädyssä. Kun hän käänsi päätään, hän näki, että Robin katseli televisiota kuulokkeet päässään.

Pitkät vaaleat hiukset aivan sekaisin Angelika nousi ylös ja ryntäsi hänen luokseen.

"Huomenta, unikeko", Robin sanoi leveästi hymyillen. "Onko nyt aika herätä?"

Angelikan sotkuisista hiuksista päätellen hän oli kääntyillyt ja vääntyillyt unissaan lukemattomia kertoja. Kuinka kauan hän oli oikeastaan nukkunut?

"Mitä kello on?"

Angelika peitti haukotuksen toisella kädellään.

"Kaksitoista."

"Kaksitoista? Yöllä? Mikset ole mennyt nukkumaan?" Miksi Robin oli hereillä niin myöhään? Kahvila, jonka hän oli ottanut

haltuunsa heidän vanhemmiltaan, vaati aikaisia aamuja. "Mutta nythän on valoisaa", Angelika pohti sitten.

"Kaksitoista päivällä, seuraavana päivänä."

Angelika pysähtyi kesken liikkeen sohvapöydän ääressä. Hänen sisällään iski paniikki.

"Mitä? Mutta herranjestas, minulla on toinenkin sopimuksen allekirjoittaminen tänään. Mikset herättänyt minua?" Hän katsoi ruutupyjamaa, jonka oli saanut lainaan Robinilta. "Missä minun vaatteeni ovat? Joudun käyttämään samoja kuin eilen. Ei sille voi mitään."

Yhdellä sulavalla liikkeellä hän siirtyi Robinin ohi tämän makuuhuoneeseen, jossa hänen vaatteensa olivat tuolilla.

"Rauhoitu", Robin kehotti. "Soitin Bellalle. Hän hoitaa sen. Hän huolehtii kaikesta."

"Mutta..."

Yhdellä jalalla hyppien hän alkoi vetää räsyisiä lainasukkia jalastaan. Sekuntia myöhemmin hän tunsu veljensä nostavan hänet syliinsä.

"Sinä et mene minnekään", Robin sanoi laskiessaan hänet sohvalle. "Nyt sinä pysyt siinä, niin minä laitan lounaan. Pidän tänään vapaapäivän. Etkö ymmärrä, että huolestun, kun löydän sinut istumasta sateessa kuin eksyneen lapsen?"

Mitä vastaansanomista Angelikalla oli? Ei yhtään mitään. Hän vain nyökkäsi.

Rehellisesti sanottuna hänen kehonsa tuntui täysin voimattomalta. Samoin hänen päänsä. Oli ihme, että hän oli edes muistanut päivän sopimuksen allekirjoittamisen. Mutta se osa hänen elämänsä meni rutiinilla. Sovitun tapaamisen unohtaminen tai edes myöhästyminen – ne olivat asioita, joita hän ei yksinkertaisesti tehnyt.

Hän lähetti kiitollisen ajatuksen Bellalle ja Robinille ja käpertyi sikiöasentoon sohvalle. Hän veti peiton päälleen. Veljensä partaveden turvallisen tuoksun myötä hän tunsu vartalonsa huokaisevan kaivatun levon lupauksesta.

Sillä aikaa, kun Robin kolisteli keittiössä, Angelika sulki silmänsä ja painoi kämmenet toisiaan vasten päänsä alle. Hän ei oikeastaan uskaltanut tunnustella, kuinka hän voi. Palasiksi hajoamisen pelossa hän oli kiiruhtanut eteenpäin miettimättä liikaa, miten hänen kehonsa selvisi täyteen ahdetusta aikataulusta. Aivan liian pitkään hän oli työntänyt stressin pois. Hän oli vain siirtynyt seuraavaan stailaukseen, näyttöön ja myyntiin.

Kun Robin palasi punainen puutarjotin käsissään, Angelika vääntäytyi istuma-asentoon. Hän auttoi Robinia nostelemaan lautaset, lasit ja ruokailuvälineet tarjottimelta.

"Lämmitin eilen tekemääni pastaa."

"Voi, isoäidin sienikastiketta", Angelika hymyili ja viuhtoi kädellään saadakseen ruoan tuoksun luokseen. "Minun lemppariani."

Ahnaasti hän pyöritteli haarukallaan linguinea ja kastiketta lusikkaa vasten.

"Tiedän." Robin vajosi sohvalle hänen viereensä. "Miksi luulet, että laitoin sitä eilen? Hei kuule, mitä oikeasti tapahtui?"

Robinin ääni oli lempeä, aivan kuin hän pelkäisi, että liian voimakas puheääni pahentaisi tilannetta.

"Mm", Angelika nautiskeli silmät suljettuina ja pureskeli hiljaa. Hän ei muistanut kovinkaan paljon muuta kuin sen, että hän oli kävellyt sateessa ja että ilman varoitusta hänen päänsä oli tyhjentynyt. "En tiedä. Yhtäkkiä en tiennyt, minne olin menossa tai miksi. Minua alkoi pelottaa. Ensimmäinen ajatukseni oli

soittaa sinulle. Mutta en muistanut puhelimen salasanaa. Oli kuin aivoni olisivat sammuneet. Ne olivat täysin tyhjä. Tiesin, että minulla täytyi olla jokin koodi, mutta en millään keksinyt, mikä se oli."

Irrottamatta katsettaan sisarestaan Robin joi kerralla puoli lasillista vettä.

"Kuulostaa sekä pelottavalta että huolestuttavalta", Robin sanoi. "Kuin olisit vaarallisen lähellä uupumusta. Tai että on juuri käynyt niin."

Silmät, jotka kohtasivat Angelikan, puhuivat tuhat sanaa. Ahdistuksesta. Pelosta. Kaikista mahdollisista asioista. Niiden heijastamana hänessä heräsi huoli.

Uupumus, Angelika toisti hiljaa itsekseen. Ei kai se voinut olla sitä?

"En usko. Siinä tapauksessa en luultavasti edes pääsisi sohvalta."

Uusi haarukallinen pastaa sujahti hänen suuhunsa.

"Okei, mutta sinun pitää kyllä joka tapauksessa ottaa tämä vakavana varoituksena. Niin minä ajattelen. Sitä paitsi se vaikuttaa varmaan kaikkiin eri tavalla. Sinä olet tuskin pitänyt lomaa vuosiin. Ehkä on aika pitää pidempi vapaa?"

Tottunein liikkein Robin raastoi parmesaanijuustoa heidän syville lautasilleen. Sitten hän pyöritteli linguinea lusikan avulla haarukkaansa ja lähetti sen suuhunsa.

"Mutta en minä voi vain ottaa vapaata."

Angelika haukkasi ison palan kotitekoista valkosipulileipää. Kukaan muu kuin hänen veljensä ei saanut niistä yhtä meheviä mutta rapeita.

"Sinulla ei ehkä ole vaihtoehtoa."

Sisarukset, heiltä sai aina kuulla totuuden. Tietenkin hän ymmärsi, että Robin sanoi niin rakkaudesta, mutta oli silti vaikea tajuta, että hänen oli ehkä pidettävä taukoa unelmatyöstään kiinteistönvälittäjänä. Pidemmän aikaa. Mutta juuri nyt se ei vain ollut mahdollista.

"Meillä on viisi kohdetta markkinoilla ja..."

Ruskeat silmät menettivät tavallisen eloisuutensa, kun Robin katsoi häntä.

"Angelika, paskat kiinteistönvälityksestä. Mikään ei ole tärkeämpää kuin terveys. Siitä kaikki alkaa. Hyvinvointi on kulmakivi. Sen päälle voi sitten rakentaa työn, vapaa-ajan ja muut asiat. Jos menisit lääkärille ja kertoisit hänelle, mitä eilen tapahtui, hän luultavasti laittaisi sinut sairauslomalle."

Kun Angelika puraisi toisen palan valkosipulileivästä, hänen katseensa hakeutui ulos ikkunasta ja järven yli. Sade ropisi järven pinnalle. Uimavesi ei näyttänyt kovin kutsuvalta.

"Kun olet liottanut leipää näin paljossa valkosipulissa, en kuitenkaan pystyisi työskentelemään."

"Angelika, ei tällaisesta voi pilailla. Olen oikeasti huolissani. Kuinka paljon sinulla oli vapaata viime kesänä?"

"Kaksi viikkoa", Angelika myönsi vastahakoisesti. "Mutta entä sinulla sitten?" hän vastasi.

Jäljelle jäänyt valkosipulileipäpala sujahti suuhun.

"Minulla oli kolme, mutta meidän välillämme on se ero, etten stressaannu yhtä helposti kuin sinä. Lisäksi voin irrottautua työstä, kun olen vapaalla. Sinä et voi."

Taas sitä alastoman rehellistä sisarusrakkautta. Yleensä Angelika arvosti sitä. Mutta nyt, kun Robin ajatteli, että hänen pitäisi tehdä jotain, mitä hän ei halunnut eikä pystynyt tekemään, hän ei ollut siitä kovin iloinen.

Kaneliluodon suolaisilla rantakallioilla versoo rakkaus ja kukoistaa ystävyys.

Tukholman saaristossa kasvanut Angelika tuntee Kaneliluodon ja sen lähisaaret kuin omat taskunsa. Se on osoittautunut suureksi eduksi nyt, kun hän omistaa saariston johtavan kiinteistönvälitystoimiston. Menestyksellä on kuitenkin hintansa. Eräänä päivänä Angelikan keho sanoo seis, pää tuntuu tyhjältä eikä hän muista enää edes puhelimensa pääsykoodia.

Veljensä Robinin kannustamana Angelika suostuu vastahakoisesti ottamaan lomaa töistään ja yrittää toipua burnoutistaan. Rauhallisemman elämän opetteleminen on helpommin sanottu kuin tehty, mutta onneksi Angelikalla on tukenaan niin vanhoja ystäviä kuin uusia tuttavuuksiakin.

Syyslepoa ja metsäkylpyjä Kaneliluodolla on itsenäinen toinen osa piristävää feelgood-kirjasarjaa elämästä saaristossa, ystävydestä ja rakkaudesta.

Yvonne Ehn on kotoisin Danderydistä Tukholman pohjoispuolelta. Jalkapallostipendi vei hänet New Hampshireen, Yhdysvaltoihin, missä hän opiskeli graafista suunnittelua. Murkien kautta Yvonne on palannut Tukholmaan ja haaveilee koiran adoptoisesta. Hänen esikoisteoksensa *Mina drömmars värde* julkaistiin 2019.

Sanottua Kaneliluoto-sarjan ensimmäisestä osasta *Toivon ja ystävyyskesä Kaneliluodolla*:

”Miellyttävä ja toiveikas hyvänolon tarina, jossa eläimet ja luonto, ystävyys, rakkaus ja sovinto voittavat surut ja vaikeudet.”

– Helene Ehrlander, BTJ

”Tämä kirja on kuin suuri lämmin halaus, jossa on maksimaalinen kesäfilis!”
– Boksam